

vejelse af Stempeloven. Loven er, som jeg gjorde opmærksom paa ved Forelæggelsen, 50 Aar gammel. Det er givet, at den bør forandres. Adskillige af de foreslaaede Forandringer gaa ogsaa i lempende, nedadgaaende Retning, andre i opadgaaende. Den hele Lov bliver tilpasset bedre til de moderne Samfunds- og Forretningsforhold, end den gamle var. Der kommer mere Ligevægt i den. Som jeg fremhævede ved Lovforslagets Forelæggelse, maatte man i 1861 ganske naturligt komme til en ret ensidig Beskatning af den faste Ejendom, dens Omsætning, Kontrakter vedrørende Brugen af den o. s. v., hvorimod den bevægelige Formue, som den Gang spillede en saa overordentlig meget ringere Rolle, negligerede man og belagde som Regel med smaa Takster. Det kan ikke vække Forbavselse hos nogen, at naar der er nedsat en Kommission til Behandling af Stempeloven, og Regeringen faar dens Resultat i Hænde, vil et Grundsynspunkt for Regeringen være at tilvejebringe større Ligevægt end efter den gamle Stempelov mellem Beskatning af Omsætningen af den faste og af den bevægelige Formue. Det er det, der ønsket. Man vil sige — og det sagde det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schövelin) for nylig —, at det er en glubsk Forhøjelse. Ja vist er det en Forhøjelse, men der vil ikke findes den Stat, der staar i den finansielle Situation, som Danmark gør — og en saadan finansiell Situation ser man paa Omgang de fleste Lande staa i, vi have for nylig set rige og stærke Lande som England og Tyskland være nødt til i meget betydelig Grad at øge deres Statsindtægter —, og som skal reformere sin Stempelov, der ikke vil søge at skaffe sig noget større Indtægt ad den Vej. Det har man ogsaa gjort ikke alene i Frankrig, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds nævnte, men ogsaa i England og Tyskland, og endda uden at have den særlige Opfordring der-til, som vi have, at Stempeloven er saa overordentlig gammel. Skønt Regeringen naturligvis ved denne Lov som ved de andre er villig til at forhandle om Enkelt-heder og lempe sig saa vidt muligt efter de rimelige Ønsker, der fremkomme, er jeg ikke i Stand til at se, at man kan kalde de her foreslaaede Forhøjelser i det hele og store overdrevne, urimelige, særlig trykkende for Omsætningen. Vi havde dog altsaa nogen Grund til at vente, at et Lovforslag som dette vilde, i Betragtning

af de store Fordele, det paa forskellig Maade bringer, og i Betragtning af Statens finansielle Situation i Almindelighed, glide igennem uden at give Anledning til meget stærke Brydninger.

Hvad Forlystelsesskatten angaar, var Regeringen naturligvis ikke uforberedt paa, at det var et noget farligt Omraade at betræde. Vi ere jo et Folk af Æstetikere, i alt Fald ere mange af os det, og ikke mindst er den By, i hvilken vi befinde os, stærkt æstetisk anlagt. Man maatte da vide, at naar man rørte ved noget — ja, jeg har selv den største Respekt for Teaterkunst — for den københavnske Befolknings Hjerter saa dyrebart som Teatret, vilde man ømme sig og ømme sig saadan, at det kunde høres ud over det ganske Land. Den Forventning er heller ikke slaaet fejl. Men vi have dog troet, at man i det store og hele ud over Landet og ogsaa en meget stor Del af Befolkningen i København og de øvrige Byer vil finde, at her er et Omraade, der kan taale en Afgift, her er et Forbrug, der, som det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) saa rigtigt sagde i Gaar, røber en vis Skatteevne. Her er et Omraade, hvor der kan lægges en Afgift, uden at det i Virkeligheden bliver overordentlig føleligt undtagen for dem, der leve og aande for Theatre og Forlystelsessteder, og overfor dem behøver man maaske ikke at være saa særlig var-som paa en Tid, hvor Staten bliver nødt til at kræve mange Ofre af andre, Ofre, som ogsaa paa mange Maader komme til at virke hemmende og besværende paa selve Arbejdet og den hele Virksomhed i Folket.

Atter og atter spørges der: Hvorfor kommer dog ikke den Skatteplan? Ja, jeg er her i det beklagelige Tilfælde at maatte gentage mig selv. Jeg kan ikke give bedre Grunde derfor, end jeg allerede har givet, men disse Grunde ere ogsaa saa ubestrideligt rigtige og saa umiddelbart indlysende, at jeg blot skal nøjes med at gentage dem uden at uddybe Sagen videre. Jeg kan ikke nu forelægge en samlet Finansplan, fordi jeg ikke ved, hvor stort det Hul bliver, som skal dækkes. Maalet er at naa Balance paa Finansloven for 1912—13, men jeg ved ikke, hvor stort et Underskud der der bliver at dække. Der er forskellige ube-kendte Størrelser til et saadant Beløb, at en Finansplan, der arbejdede med saa store x'er, nødvendigvis maatte komme til at svæve i Luften. De to største x'er ere